

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης
Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΞΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΜΑΪΟΥ 2017. ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΪΤΙΔΟΣ

«Η Της Σαμαρείτιδος εορτή, εν ή ο Χριστός μεσίαν εαυτόν ωμολότει».
Ισιδώρου μάρτυρος Του εν Χίω, θεράποντος ιερομάρτυρος, Λεοντίου
αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων.
έτος 10^{ον} Τεύχος 433

Ομιλία επί του Ευαγγελίου του Χριστού περί της Σαμαρείτιδος
(Αγίου Γρηγορίου Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης του Παλαμά)

Όλη αυτή την περίοδο που διανύουμε τώρα, επεκτεινόμενη σε πενήντα μέρες, εορτάζουμε την από τους νεκρούς ανάσταση του Κυρίου και Θεού και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού, δεικνύοντας με αυτή την παράταση την υπεροχή της απέναντι στις άλλες εορτές.

Πραγματικά όλοι όσοι αναστήθηκαν από τους νεκρούς, αναστήθηκαν από άλλους και, αφού πέθαναν πάλι, επέστρεψαν στη γη. Ο δε Χριστός, αφού αναστήθηκε από τους νεκρούς, δεν κυριεύεται πλέον καθόλου από το θάνατο, γιατί δεν επέστρεψε πάλι στη γη, αλλά ανέβηκε στον ουρανό, καθιστώντας το φύραμά μας, που είχε λάβει ομόθρονο με το Πατέρα, ως ομόθεο. Είναι ο μόνος που έγινε αρχή της μελλοντικής αναστάσεως όλων και πρωτότοκος από τους νεκρούς και πατέρας του μέλλοντος αιώνας. Και όπως όλοι, αμαρτωλοί και δίκαιοι, πεθαίνουν στον Αδάμ, έτσι στον Χριστό θα ζωοποιηθούν όλοι, αμαρτωλοί και δίκαιοι, αλλά ο καθένας στην τάξη του. Όταν καταργήσει κάθε αρχή και εξουσία και δύναμη, και θέσει όλους τους εχθρούς του κάτω από τα πόδια του, τελευταίος εχθρός που θα καταργηθεί είναι ο θάνατος, κατά την κοινή ανάσταση.

Ο Κύριος, κηρύττοντας το ευαγγέλιο της βασιλείας πριν από το πάθος, δεικνύει στους μαθητές ότι η εκλογή των αξίων της πίστεως δεν θα γίνει μόνο

ανάμεσα στους Ιουδαίους, αλλά και ανάμεσα στους Εθνικούς, στην σημερινή περικοπή του ευαγγελίου.

Έρχεται ο Κύριος σε μια πόλη της Σαμάρειας που λέγεται Σιχάρ. (Σαμάρεια ονομάστηκε η πόλη που έκτισε το 880 π.Χ. ο βασιλιάς του Ισραήλ, Αμβρί, έπειτα το όρος Σομόρ, που ήταν η ακρόπολή της, και τέλος όλο το βόρειο βασίλειο του Ισραήλ, που καταλύθηκε από τους Ασσυρίους το 721 π.Χ. και ο ηγεμόνας τους εγκατέστησε εκεί εθνικούς από πολλά μέρη). Εκεί ήταν η πηγή του Ιακώβ, το πηγάδι που εκείνος είχε ανοίξει. Κουρασμένος ο Κύριος από την οδοιπορία κάθισε μόνος του δίπλα από το πηγάδι και κάτω, γιατί οι μαθητές του πήγαν να αγοράσουν τροφές. Έρχεται εκεί μια γυναίκα από τη Σαμάρεια να πάρει νερό και ο Κύριος διψώντας, ως άνθρωπος, της ζήτησε νερό. Αυτή αντελήφθη από την εμφάνισή του ότι ήταν Ιουδαίος, και θαύμασε πώς ένας Ιουδαίος ζητά νερό από την εθνική Σαμαρείτιδα. Αν γνώριζες, της είπε, τη δωρεά του Θεού, ποιός είναι αυτός που σου ζητά να πει νερό, εσύ θα του ζητούσες, και θα σου έδινε ζωντανό νερό. Ο Κύριος επιβεβαίωσε ότι αν γνώριζε, θα γινόταν μέτοχος πραγματικά ζωντανού νερού, όπως έπραξε και απόλαυσε αργότερα όταν το έμαθε, ενώ το συνέδριο των Ιουδαίων, οι οποίοι έμαθαν σαφώς, εσταύρωσαν έπειτα ωστόσο τον Κύριο της δόξης. Δωρεά του Θεού είναι, επειδή θεωρεί αγαπητούς όλους, ακόμα και τους μισητούς από τους Ιουδαίους εθνικούς, και προσφέρει τον εαυτό του και καθιστά τους πιστούς σκευή δεκτικά της Θεότητός του.

Η Σαμαρείτιδα δεν κατάλαβε το μεγαλείο του ζωντανού νερού, απορεί πού θα βρει νερό χωρίς κουβά σε ένα βαθύ πηγάδι. Έπειτα επιχειρεί να τον συγκρίνει με τον Ιακώβ, που τον αποκαλεί πατέρα, εξυμνώντας το γένος από τον τόπο, και εξαίρει το νερό με τη σκέψη ότι δεν μπορεί να βρεθεί καλύτερο. Όταν όμως άκουσε ότι το νερό που θα σου δώσω θα γίνει πηγή που τρέχει προς αιώνια ζωή, άφησε λόγο ψυχής που ποθεί, και οδηγείται προς την πίστη, και ζήτησε να το λάβει για να μην ξαναδιψάσει. Ο Κύριος, θέλοντας να αποκαλύπτεται λίγο λίγο, της λέγει να φωνάξει τον άνδρα της, γνωρίζοντάς της πόσους άνδρες είχε, και ότι αυτός που έχει τώρα δεν είναι δικός της. Εκείνη όμως δεν στενοχωρείται από τον έλεγχο, αλλά αμέσως καταλαβαίνει ότι ο Κύριος είναι προφήτης και του ζητά εξηγήσεις σε υψηλά ζητήματα.

Βλέπετε πόση είναι η μακροθυμία και η φιλομάθεια αυτής της γυναίκας; Πόση συλλογή και γνώση είχε στη διάνοιά της, πόση γνώση της θεόπνευστης Γραφής; Και αμέσως τον ρωτά πού πρέπει να λατρεύεται σωστά ο Θεός, εδώ σ' αυτόν τον τόπο ή στα Ιεροσόλυμα; Και τότε παίρνει την απάντηση, ότι έρχεται η ώρα οπότε ούτε στο όρος αυτό ούτε στα Ιεροσόλυμα θα προσκυνήτε τον Πατέρα. Της γνωρίζει μάλιστα ότι η σωτηρία είναι από τους Ιουδαίους, δεν είπε θα είναι, στο μέλλον, γιατί ήταν αυτός ο ίδιος. Έρχεται ώρα και είναι τώρα, που οι αληθινοί προσκυνητές θα προσκυνούν τον Πατέρα κατά Πνεύμα και αλήθεια.

Γιατί ο ύψιστος και προσκυνητός Πατέρας, είναι Πατέρας αυτοαληθείας, δηλαδή του μονογενούς Υιού και έχει Πνεύμα αληθείας, το Πνεύμα το άγιο, και αυτοί που τον προσκυνούν, το πράττουν έτσι διότι ενεργούνται δι' αυτών. Ο

Κύριος απομακρύνει κάθε σωματική έννοια τόπο και προσκύνηση, λέγοντας: Πνεύμα ο Θεός και αυτοί που τον προσκυνούν πρέπει να τον προσκυνούν κατά Πνεύμα και αλήθεια. Ως πνεύμα που είναι ο Θεός είναι ασώματος, το δε ασώματο δεν ευρίσκεται σε τόπο ούτε περιγράφεται με τοπικά όρια. Ως ασώματος ο Θεός δεν είναι πουθενά, ως Θεός δε είναι παντού, ως συνέχων και περιέχων το παν. Παντού είναι ο Θεός, όχι μόνο εδώ στη γη αλλά και υπεράνω της γης, Πατήρ ασώματος και κατά τον χρόνο και σε τόπο αόριστος. Βέβαια και η ψυχή και ο άγγελος είναι ασώματα, δεν είναι όμως σε τόπο, αλλά δεν είναι και παντού, γιατί δεν συνεχούν το σύμπαν αλλά αυτά έχουν ανάγκη του συνεχόντος.

Η Σαμαρείτιδα, καθώς άκουσε από τον Χριστό αυτά τα εξαίσια και θεοπρεπή λόγια, αναπτερωμένη, μνημονεύει τον προσδοκώμενο και ποθούμενο Μεσσία, τον λεγόμενο Χριστό, που όταν έρθει θα μας τα διδάξει όλα. Βλέπετε πώς ήταν ετοιμότητα για την πίστη; Από πού θα γνώριζε τούτο, αν δεν είχε μελετήσει τα προφητικά βιβλία με πολλή σύνεση; Έτσι προλαβαίνει περί του Χριστού ότι θα διδάξει όλη την αλήθεια. Μόλις την είδε ο Κύριος τόσο θερμή, της λέγει απροκάλυπτα: Εγώ είμαι ο Χριστός, που σου μιλώ. Εκείνη γίνεται αμέσως εκλεκτή ευαγγελίστρια και αφήνοντας την υδρία και το σπίτι της τρέχει και παρασύρει όλους τους Σαμαρείτες προς τον Χριστό, και αργότερα, με τον υπόλοιπο φωτεινή βίο της (ως Αγία Φωτεινή), σφραγίζει με το μαρτύριο την αγάπη της προς τον Κύριο.

Άγιος Θεράπων επίσκοπος Κύπρου

Ο Άγιος Ισίδωρος ήταν ναύτης του βασιλικού στόλου, στα χρόνια του αυτοκράτορα Δεκίου, και καταγόταν από την Αλεξάνδρεια. Κάποια μέρα που η μοίρα του στόλου ήταν αγκυροβολημένη στη Χίο, καταγγέλθηκε από τον κεντυρίων Ιούλιο στο Ναύαρχο Νουμέριο ότι ο Ισίδωρος είναι χριστιανός. Ο Νουμέριος δεν άργησε να ακούσει το ίδιο και από τον ίδιο τον Ισίδωρο, όταν τον προσκάλεσε να ομολογήσει. Τότε τον έδειραν σκληρά και κατόπιν τον έριξαν στη φυλακή.

Ο πατέρας του μόλις έμαθε το γεγονός αυτό, αμέσως κίνησε για τη Χίο, πολύ στενοχωρημένος, διότι ο γιος του εγκατέλειψε την πατροπαράδοτη ειδωλολατρική θρησκεία. Όταν έφθασε στη Χίο, δε δυσκολεύτηκε να δει το γιο του. Ο Ισίδωρος, μόλις αντίκρισε τον πατέρα του, με πολλή ευλάβεια και στοργή τον ασπάσθηκε συγκινημένος. Το ίδιο έκανε και ο πατέρας του, αλλά δεν άργησε να εκφράσει και τη θλίψη του γι' αυτόν. Ο Ισίδωρος του είπε ότι μάλλον έπρεπε να χαίρεται, διότι είδε το φως που προσφέρει ο Ιησούς Χριστός.

Ο πατέρας του τον παρακάλεσε θερμά να επιστρέψει στην ειδωλολατρία, αλλά ο Ισίδωρος έμεινε αμετακίνητος στην πίστη του. Τότε, οργισμένος αυτός, τον καταράστηκε και παρότρυνε το Νουμέριο να τον θανατώσει το συντομότερο. Και πράγματι, ο Ισίδωρος μετά από διάφορα βασανιστήρια αποκεφαλίστηκε. Έτσι, επαληθεύεται ο λόγος του Κυρίου, ότι «παραδώσει εις θάνατον πατήρ τέκνον» (Ματθαίου Γ' 21). Δε θα είναι, δηλαδή, μόνο οι ξένοι εναντίον των αγωνιζομένων χριστιανών, αλλά και οι άνθρωποι του σπιτιού τους. Και θα παραδώσει στο θάνατο ο άπιστος πατέρας το πιστό παιδί του.

Το σεπτό λείψανό του το έριξαν σε φαράγγι, για να τον καταφάγουν τα όρνεα, λίγοι δε στρατιώτες φύλαγαν εκεί, μην τυχόν έλθουν οι Χριστιανοί και παραλάβουν το σώμα. Όμως, μία Χριστιανή, ονόματι Μυρόπη, ήλθε τη νύχτα και με την βοήθεια δύο υπηρετριών, την ώρα που οι στρατιώτες είχαν πέσει και ησύχαζαν, παρέλαβε το ιερό λείψανο, το οποίο ενταφίασε. Την επομένη, ο Νουμέριος πληροφορήθηκε ότι το λείψανο του Μάρτυρος είχε αρπαχθεί. Υπέθεσε ότι οι στρατιώτες δελεάστηκαν με χρήματα και δώρα και επέτρεψαν στους Χριστιανούς να παραλάβουν το σώμα του Αγίου. Γι' αυτό τους φυλάκισε, ενώ παράλληλα κυκλοφόρησε την είδηση ότι θα τους φονεύσει, αν δεν του πουν σε ποιον παρέδωσαν το λείψανο. Η Μυρόπη έκρινε ότι θα ήταν άδικο να εκτελεσθούν οι στρατιώτες. Γι' αυτό παρουσιάσθηκε στον Νουμέριο και του δήλωσε την αλήθεια. Εκείνος έδωσε εντολή να την φυλακίσουν. Μετά το μαρτύριό της, οι Χριστιανοί έθαψαν με ευλάβεια το λείψανο της Παρθενομάρτυρος κοντά στον τάφο, όπου προηγουμένως αυτή είχε αποθέσει αυτό του Αγίου Ισιδώρου.

Η ύπαρξη των Λειψάνων του Αγίου Ισιδώρου στη Χίο, μαρτυρείται ήδη κατά τον 6ο αιώνα μ.Χ. από τον αγιολόγο Γρηγόριο Τουρώνη. Προηγουμένως, τον 5ο αιώνα μ.Χ., ο Άγιος Μαρκιανός, Οικονόμος της Αγίας Σοφίας Κωνσταντινούπολης, είχε μεταφέρει στη Βασιλεύουσα την Κάρα και μέρος των Λειψάνων του Μάρτυρος, τα οποία κατέθεσε σε παρεκκλήσιο του Ναού της Παναγίας στο Πέραν. Τα υπόλοιπα Λείψανα του Μάρτυρος αφαιρέθηκαν από την Χίο το 1125 μ.Χ., με την βοήθεια του Βενετικού Στόλου, από τον Ελληνόφωνο Λατίνο Κληρικό Cebrano Cebrani, με την ευκαιρία στρατιωτικής αποστολής στην Ανατολή του Δόγη Δομηνίκου Michiel. Την 1η Μαΐου 1356 μ.Χ. τα Λείψανα του Μάρτυρος κατατέθηκαν σε Παρεκκλήσιο προς τιμήν του, μέσα στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Μάρκου.

Την 17η Σεπτεμβρίου 1626 μ.Χ. η Κάρα του Αγίου κλάπηκε από την Τουρκοκρατούμενη Κωνσταντινούπολη με την βοήθεια ντόπιου Χριστιανού, ο οποίος πληρώθηκε αδρότατα από τις Βενετικές Αρχές. Η Κάρα έφθασε στη Βενετία την 1η Μαρτίου 1627 μ.Χ. και κατατέθηκε στο Θησαυρό του Αγίου Μάρκου.